

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

18. července 2007*

Ve věci C-367/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 35 EU, podaná rozhodnutím Hof van Cassatie (Belgie) ze dne 6. září 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 29. září 2005, v trestním řízení proti

Normě Kraaijenbrink,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, J. Klučka, R. Silva de Lapuerta, J. Makarczyk a L. Bay Larsen (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. července 2006,

* Jednací jazyk: nizozemština.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za N. Kraaijenbrink M. De Boel, advocaat,
- za Nizozemské království H. G. Sevenster, jako zmocněnkyní,
- za Českou republiku T. Bočkem, jako zmocněncem,
- za Řeckou republiku M. Apessosem, jako zmocněncem, a též S. Trekli a M. Tassopoulou, jako zmocněnkyněmi,
- za Španělské království M. Muñozem Pérezem, jako zmocněncem,
- za Rakouskou republiku C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,
- za Polskou republiku J. Pietrasem, jako zmocněncem,
- za Komisi Evropských společenství W. Bogensbergerem a R. Troostersem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 5. prosince 2006,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 54 ve spojení s článkem 71 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 9, dále jen „ÚPSD“), podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu (Lucembursko).

- 2 Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení zahájeného v Belgii proti N. Kraaijenbrink za to, že provedla transakce spočívající v legalizaci výnosů z nedovoleného obchodu s omamnými látkami.

Právní rámec

Právo Společenství

- 3 Podle článku 1 Protokolu o začlenění schengenského acquis do rámce Evropské unie, který byl připojen ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství Amsterodamskou smlouvou (dále jen „protokol“), je třináct členských států Evropské unie, včetně Belgického království a Nizozemského

království, zmocněno mezi sebou navázat v právním rámci a v rámci soustavy orgánů Unie, jakož i Smlouvy o EU a Smlouvy o ES, posílenou spoluprací v rámci schengenského acquis, vymezeného v příloze k uvedenému protokolu.

- 4 Součástí takto vymezeného schengenského acquis je mimo jiné dohoda mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích podepsaná dne 14. června 1985 v Schengenu (Úř. věst. 2000, L 239, s. 13; Zvl. vyd. 19/02, s. 3), jakož i ÚPSD.

- 5 Podle čl. 2 odst. 1 prvního pododstavce protokolu je ode dne vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost, dne 1. května 1999, schengenské acquis okamžitě použitelné pro třináct členských států uvedených v článku 1 tohoto protokolu.

- 6 Podle čl. 2 odst. 1 druhého pododstavce věty druhé protokolu přijala Rada Evropské unie dne 20. května 1999 rozhodnutí 1999/436/ES, které určuje právní základ všech ustanovení nebo rozhodnutí, jež tvoří schengenské acquis, v souladu s příslušnými ustanoveními Smlouvy o založení Evropského společenství a Smlouvy o Evropské unii (Úř. věst. L 176, s. 17; Zvl. vyd. 19/01, s. 152). Z článku 2 ve spojení s přílohou A tohoto rozhodnutí vyplývá, že Rada určila jednak články 34 EU a 31 EU, a jednak články 34 EU, 30 EU a 31 EU, které jsou součástí hlavy VI Smlouvy o Evropské unii s názvem „Ustanovení o policejní a soudní spolupráci v trestních věcech“, za právní základ článků 54 až 58 a článku 71 ÚPSD.

- 7 Podle znění článku 54 ÚPSD, který je součástí kapitoly 3 s názvem „Zákaz dvojího trestu“ [*ne bis in idem*] hlavy III této úmluvy s názvem „Policie a bezpečnost“:

„Osoba, která byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou, [proti níž dřívější stíhání v jedné smluvní straně skončilo konečným rozhodnutím,] nesmí být pro tentýž čin stíhána druhou smluvní stranou za předpokladu, že v případě odsouzení již byla vykonána nebo je právě vykonávána sankce, nebo podle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesen, již nemůže být vykonána.“

- 8 Článek 58 ÚPSD, který je součástí stejné kapitoly, stanoví:

„Výše uvedená ustanovení neodporují použití širších vnitrostátních právních předpisů upravujících zásadu zákazu dvojího řízení v téže věci [*ne bis in idem*] ve vztahu k soudním rozhodnutím vyneseným v zahraničí.“

- 9 Článek 71 ÚPSD, který je součástí kapitoly 6 s názvem „Omamné látky“ téže hlavy III, stanoví:

„1. Smluvní strany se zavazují, že v oblasti přímého i nepřímého prodeje omamných a psychotropních látek jakéhokoli druhu, včetně konopí, jakož i v oblasti držení těchto látek za účelem jejich prodeje nebo vývozu, přijmou v souladu se stávajícími úmluvami OSN [...] veškerá opatření nezbytná pro předcházení nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami a jeho potlačování.“

2. [...] smluvní strany [se zavazují], že budou předcházet s využitím správních a trestněprávních opatření nedovolenému vývozu omamných a psychotropních látek jakéhokoli druhu, včetně konopí, jakož i prodeji těchto látek, jejich dodávání a obchodování s nimi, a potlačovat je.

[...]

5. Pokud jde o boj proti nedovolené poptávce po omamných a psychotropních látkách jakéhokoli druhu, včetně konopí, učiní smluvní strany vše, co je v jejich moci, pro předcházení negativním následkům této nedovolené poptávky a boj proti nim. [...]"

- 10 Z informace o vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost, zveřejněné v *Úředním věstníku Evropských společenství* dne 1. května 1999 (Úř. věst. L 114, s. 56), vyplývá, že Belgické království učinilo prohlášení podle čl. 35 odst. 2 EU, že uznává pravomoc Soudního dvora rozhodovat za podmínek stanovených v čl. 35 odst. 3 písm. b) EU.

Mezinárodní právo

- 11 Článek 36 Jednotné úmluvy o omamných látkách, uzavřené v New Yorku dne 30. března 1961 v rámci Spojených národů (dále jen „jednotná úmluva“), zní takto:

„1. a) S výhradou svých ústavních předpisů učiní každ[á] Strana opatření nutná k tomu, aby pěstování, produkce, výroba, těžba, příprava, držba, nabídka,

dání do prodeje, distribuce, koupě, prodej, dodání z jakéhokoliv titulu, zprostředkování, odeslání, tranzit, doprava, dovoz a vývoz omamných látek neodpovídající ustanovením této Úmluvy nebo jakékoliv jiné činy, které by podle názoru této Strany odporovaly ustanovením této Úmluvy, byly považovány za trestné činy, jsou-li spáchány úmyslně, a aby na vážné případy byly vyměřeny přiměřené tresty, zejména vězení nebo jiné tresty odnětí svobody.

b) [...]

2. S výhradou ústavních předpisů každé Strany, jejího právního řádu a národního zákonodárství:

- a) i) každý z [trestných činů], uvedených v odst. 1 bude považován za zvláštní [trestný čin], bude-li spáchán v rozličných zemích;
- ii) úmyslná účast při některém z uvedených [trestných činů], spolupachatelství nebo pomoc nebo pokus o jejich spáchání, jakož i příprava a úmyslně provedené finanční operace související s [trestnými činy] uvedenými v tomto článku, budou pokládány za trestné činy spadající pod tresty uvedené v odst. 1;

[...]“

Vnitrostátní právo

- 12 Článek 65 belgického trestního zákoníku stanoví:

„Pokud stejné jednání zakládá více trestných činů nebo pokud několik trestných činů projednávaných současně před stejným soudem vykazuje navazující a pokračující úmysl, bude uložen trest pouze za nejzávažnější trestný čin.

Pokud soud shledá, že trestné činy, které jsou předmětem dřívějšího konečného rozsudku, a jiná skutková jednání, která projednává a která – za předpokladu, že byla prokázána – takovému rozsudku předcházejí, spolu vykazují navazující a pokračující tentýž protiprávní úmysl, přihlédne při stanovení trestu k trestu již dříve uloženému. Pokud se trest již dříve uložený jeví jako dostatečný pro potrestání všech spáchaných trestných činů, vysloví se soud o vině a odkáže v rozsudku na již uložený trest. Souhrnný trest uložený podle tohoto článku nesmí přesáhnout horní hranici trestu stanoveného pro nejzávažnější trestný čin.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 13 Norma Kraaijenbrink, státní příslušnice Nizozemska, byla odsouzena rozsudkem Arrondissementsrechtbank te Middelburg (Nizozemsko) ze dne 11. prosince 1998 k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce šesti měsíců za několik trestných činů podílnictví v souvislosti s výnosy z nedovoleného obchodu s omamnými látkami mezi říjnem 1994 a květnem 1995 v Nizozemsku v rozporu s článkem 416 nizozemského trestního zákoníku (Wetboek van Strafrecht).

- 14 Rozsudkem ze dne 20. dubna 2001 rechtbank van eerste aanleg te Gent odsoudil N. Kraaijenbrink k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce dvou let za spáchání několika trestných činů podle článku 505 belgického trestního zákoníku, jelikož v Belgii směnila mezi listopadem 1994 a únorem 1996 peněžní prostředky získané z nedovoleného obchodu s omamnými látkami, který probíhal v Nizozemsku. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem correctionele kamer hof van beroep te Gent ze dne 15. března 2005.
- 15 Oba uvedené soudy s odvoláním na článek 71 ÚPSD a čl. 36 odst. 2 písm. a) bod i) a ii) jednotné úmluvy měly za to, že se N. Kraaijenbrink nemůže dovolávat článku 54 ÚPSD. Byly totiž názoru, že trestné činy podílnictví v souvislosti s výnosy z nedovoleného obchodu s omamnými látkami spáchané v Nizozemsku a transakce provedené v Belgii, které spočívaly ve směně prostředků získaných z obchodu s omamnými látkami v Nizozemsku, musejí být v Belgii považovány za odlišné skutky nehledě na jednotný úmysl, který se vztahoval k trestným činům podílnictví spáchaným v Nizozemsku a k trestným činům legalizace výnosů z trestné činnosti spáchaným v Belgii.
- 16 Norma Kraaijenbrink tedy podala dovolání, ve kterém se dovolávala zejména porušení zásady *ne bis in idem*, stanovené v článku 54 ÚPSD.
- 17 Hof van Cassatie nejprve poznamenává, že oproti tomu, co tvrdí N. Kraaijenbrink, zjištění, že existuje „jednotný úmysl“, který je společný nedovoleným jednáním v Nizozemsku a trestnému činu legalizace výnosů z trestné činnosti spáchanému v Belgii, nutně neznamená zjištění, že by peněžní částky, které byly předmětem transakcí spočívajících v legalizaci výnosů z trestné činnosti v Belgii, byly částkami představujícími výnosy z nedovoleného obchodu s omamnými látkami, ve vztahu k nimž již byla N. Kraaijenbrink odsouzena za podílnictví v Nizozemsku.

- 18 Naopak, z rozsudku hof van beroep te Gent ze dne 15. března 2005, proti kterému bylo podáno dovolání, vyplývá, že se v obou smluvních státech jedná o různá skutková jednání, která však jsou navazujícím a pokračujícím projevem téhož protiprávního úmyslu, takže, pokud by všechna jednání byla spáchána v Belgii, byla by právně považována za jediný skutek, o kterém by se rozhodovalo v souladu s článkem 65 belgického trestního zákoníku.
- 19 Hof van Cassatie se tedy domnívá, že jde o otázku, zda pojem „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚSPD musí být vykládán tak, že zahrnuje různá skutková jednání spočívající jednak v držení peněžních částek představujících výnosy z nedovoleného obchodu s omamnými látkami v jednom smluvním státě, a jednak ve směnění peněžních částek téhož původu ve směnárnách v jiném smluvním státě.
- 20 Za těchto podmínek se Hof van Cassatie rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující otázky:
- „1) Musí být článek 54 [ÚPSD] ve spojení s článkem 71 téže úmluvy vykládán v tom smyslu, že trestné činy spočívající v získávání nebo držení v Nizozemsku nebo převodu z Nizozemska peněžních prostředků v cizí měně pocházejících z obchodu s omamnými látkami (které byly v Nizozemsku stíhány a u nichž bylo dosaženo odsouzení za podílnictví podle článku 416 trestního zákoníku), které se přitom liší od trestných činů spočívajících v tom, že peněžní prostředky z obchodu s omamnými látkami získané v Nizozemsku byly směněny ve směnárnách v Belgii (přičemž tyto činy byly v Belgii stíhány jako podílnictví a další jednání v souvislosti s majetkem pocházejícím z trestné činnosti podle článku 505 trestního zákoníku), mají být rovněž pokládány za ‚tentýž čin‘ ve smyslu výše uvedeného článku 54, pokud soud zjistí, že jsou spojeny jednotným úmyslem, a představují tudíž z právního hlediska jediný skutek?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku:

Musí být obrat ‚nesmí být pro tentýž čin stíhána‘ v článku 54 [ÚPSD] vykládán v tom smyslu, že pokud se ‚týmž činem‘ rozumí i různá skutková jednání, která jsou spojena jednotným úmyslem, a představují proto jediný skutek, znamená to, že obviněný z trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti v Belgii již nemůže být stíhán od okamžiku, kdy byl odsouzen v Nizozemsku za jiné trestné činy spáchané s týmž úmyslem, bez ohledu na všechny ostatní trestné činy, jež byly spáchané ve stejném období, které však byly v Belgii známy nebo stíhány teprve po nabytí právní moci zahraničního rozsudku, proti kterému již nelze podat opravný prostředek, nebo musí být vykládán tak, že v takovém případě může soud, který rozhoduje ve věci samé, potrestat tyto ostatní související činy s přihlédnutím k již uloženým trestům, s výjimkou případů, kde se mu tyto tresty jeví jako dostatečné pro potrestání všech spáchaných trestných činů, a s tím, že souhrn uložených trestů nesmí překročit horní hranici nejtěžšího trestu.“

K pravomoci Soudního dvora

21 Z bodu 10 tohoto rozsudku vyplývá, že v projednávané věci má Soudní dvůr pravomoc rozhodovat o výkladu ÚPSD podle článku 35 EU.

22 V tomto ohledu je důležité upřesnit, že článek 54 ÚPSD se *ratione temporis* použije na takové trestní řízení jako ve věci v původním řízení. Ačkoliv je totiž pravda, že ÚPSD ještě nebyla v platnosti v Nizozemsku v okamžiku vyhlášení prvního odsuzujícího rozsudku proti N. Kraaijenbrink v uvedeném státě, byla naopak v platnosti v obou dotčených státech v okamžiku posuzování podmínek použití

zásady *ne bis in idem* soudem, který rozhodoval v druhém řízení, ve kterém byla podána projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 9. března 2006, Van Esbroeck, C-436/04, Sb. rozh. s. I-2333, bod 24).

K předběžným otázkám

K první otázce

- 23 Úvodem je namístě upřesnit, že okolnost připomínaná v rámci první předběžné otázky, že právní kvalifikace skutkových jednání, pro která bylo v prvním smluvním státě vydáno odsouzení, je odlišná od právní kvalifikace skutkových jednání, pro která bylo zahájeno trestní stíhání v druhém smluvním státě, není relevantní, jelikož rozdílná právní kvalifikace téhož skutkového jednání ve dvou různých smluvních státech nemůže být překážkou pro uplatnění článku 54 ÚPSD (viz výše uvedený rozsudek Van Esbroeck, bod 31).
- 24 Krom toho, článek 71 ÚPSD, rovněž připomínaný v rámci první předběžné otázky, neobsahuje žádnou informaci, která by směřovala k omezení rozsahu působnosti článku 54 ÚPSD (viz výše uvedený rozsudek Van Esbroeck, bod 40). Z toho vyplývá, že odkaz na stávající úmluvy OSN učiněný v uvedeném článku 71 nelze chápat tak, že je překážkou uplatnění zásady *ne bis in idem*, stanovené v článku 54 (viz výše uvedený rozsudek Van Esbroeck, bod 41).
- 25 Za těchto podmínek je třeba první otázku předkládajícího soudu chápat v tom smyslu, že se uvedený soud jejím prostřednictvím v podstatě táže, zda pojem „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚSPD musí být chápán tak, že zahrnuje různá skutková

jednání spočívající zejména jednak v držení peněžních částek představujících výnosy z nedovoleného obchodu s omamnými látkami v jednom smluvním státě, a jednak ve směnění peněžních částek téhož původu ve směnárnách v jiném smluvním státě, pokud vnitrostátní soud, před kterým probíhá druhé trestní řízení, zjistí, že uvedená skutková jednání jsou spojena tímž protiprávním úmyslem.

- 26 Pro zodpovězení této otázky je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že jediným relevantním kritériem pro účely uplatnění článku 54 ÚPSD je kritérium totožnosti podstatných skutkových okolností, chápané jako existence souboru konkrétních okolností, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny (viz výše uvedený rozsudek Van Esbroeck, bod 36; a rozsudky ze dne 28. září 2006, Gasparini a další, C-467/04, Sb. rozh. s. I-9199, bod 54, a Van Straaten, C-150/05, Sb. rozh. s. I-9327, bod 48).
- 27 Za účelem zjištění, zda existuje takový soubor konkrétních okolností, musí příslušné vnitrostátní orgány určit, zda podstatné skutkové okolnosti v jednom i druhém řízení představují soubor neoddělitelně spojených skutkových okolností v čase, v prostoru, jakož i svým předmětem (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Van Esbroeck, bod 38; Gasparini a další, bod 56, jakož i Van Straaten, bod 52).
- 28 Z toho vyplývá, že výchozím bodem pro posouzení pojmu „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD je celkové zohlednění konkrétních nedovolených jednání, která vedla k trestnímu stíhání před soudy obou smluvních států. Článek 54 ÚPSD se tak může uplatnit pouze v případě, že orgán, před kterým probíhá druhé trestní řízení, zjistí, že podstatné skutkové okolnosti v jednom i druhém řízení tvoří svou spojitostí v čase, v prostoru a svým předmětem neoddělitelný soubor.

- 29 Naopak, pokud podstatné skutkové okolnosti v jednom a druhém řízení takový soubor netvoří, nemůže pouhá okolnost, že orgán, před kterým probíhá druhé řízení, zjistí, že domnělý původce uvedených skutkových jednání jednal s tímž protiprávním úmyslem, dostatečně zaručovat existenci souboru vzájemně neoddělitelně spojených konkrétních okolností, který spadá pod pojem „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.
- 30 Jak zdůraznila zejména Komise Evropských společenství, subjektivní spojitost mezi skutkovými jednáními, která vedla k trestnímu stíhání ve dvou různých smluvních státech, nutně nezaručuje existenci objektivní spojitosti mezi podstatnými skutkovými okolnostmi v prvním i druhém řízení, které by se v důsledku toho mohly odlišovat z hlediska časového, prostorového nebo svou povahou.
- 31 Co se konkrétněji týče takové situace jako dotčené situace v původním řízení, ve které nebylo jasně prokázáno, že by tytéž finanční výnosy z nedovoleného obchodu s omamnými látkami byly, buď celkově, nebo zčásti, základem nedovolených jednání v obou dotčených smluvních státech, je namísto konstatovat, že taková situace může pod pojem „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD spadat v zásadě jen tehdy, pokud lze mezi peněžními částkami v obou řízeních prokázat objektivní spojitost.
- 32 V tomto ohledu je věcí příslušných vnitrostátních orgánů, aby posoudily, zda je míra totožnosti a spojitosti mezi všemi skutkovými okolnostmi, které vedly k uvedeným trestním stíháním proti téže osobě v obou dotčených smluvních státech, taková, že je možné konstatovat, že se jedná o „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.
- 33 Mimoto je v projednávané věci důležité upřesnit, že z článku 58 ÚPSD vyplývá, že smluvní státy mají právo použít širší vnitrostátní právní předpisy upravující zásadu *ne bis in idem* ve vztahu k soudním rozhodnutím vydaným v zahraničí.

- 34 Nicméně, článek 58 ÚPSD nijak neopravňuje smluvní stát, aby upustil od rozhodování o trestném činu souvisejícím s omamnými látkami v rozporu s jeho povinnostmi vyplývajícími z článku 71 ÚPSD ve spojení s článkem 36 jednotné úmluvy z pouhého důvodu, že obviněný již byl odsouzen v jiném smluvním státě za jiné trestné činy vedené tímž protiprávním úmyslem.
- 35 Naopak, uvedená ustanovení nebrání tomu, aby podle vnitrostátního práva příslušné orgány, před kterými probíhá druhé řízení, zohlednily pro účely stanovení trestu sankce případně již uložené během prvního řízení.
- 36 S ohledem na tyto úvahy je tedy namístě na první otázku odpovědět tak, že článek 54 ÚPSD musí být vykládán v tom smyslu, že:

- relevantním kritériem pro účely uplatnění uvedeného článku je kritérium totožnosti podstatných skutkových okolností chápané jako existence souboru skutkových okolností, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, nezávisle na právní kvalifikaci těchto skutkových okolností nebo chráněném právním zájmu;

- různá skutková jednání spočívající zejména jednak v držení peněžních částek představujících výnosy z nedovoleného obchodu s omamnými látkami v jednom smluvním státě, a jednak ve směnění peněžních částek rovněž pocházejících z takového nedovoleného obchodu ve směnárnách v jiném smluvním státě nemohou být považována za „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD z důvodu pouhé skutečnosti, že příslušný vnitrostátní orgán zjistí, že uvedená skutková jednání jsou spojena tímž protiprávním úmyslem;

- uvedený vnitrostátní orgán je příslušný, aby posoudil, zda je míra totožnosti a spojitosti mezi všemi srovnávanými skutkovými okolnostmi taková, že je možné s ohledem na výše uvedené relevantní kritérium konstatovat, že se jedná o „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.

K druhé otázce

- 37 Druhá otázka byla položena pouze pro případ, že by odpověď na první otázku potvrdila, že jednotný protiprávní úmysl je sám o sobě dostatečnou podmínkou, která, je-li splněna, umožňuje za „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD považovat také různá skutková jednání.
- 38 Jelikož to Soudní dvůr ve své odpovědi na první otázku nepotvrdil, není namístě odpovídat na druhou otázku.

K nákladům řízení

- 39 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu (Lucembursko), musí být vykládán v tom smyslu, že:

- relevantním kritériem pro účely uplatnění uvedeného článku je kritérium totožnosti podstatných skutkových okolností chápané jako existence souboru skutkových okolností, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, nezávisle na právní kvalifikaci těchto skutkových okolností nebo chráněném právním zájmu;

- různá skutková jednání spočívající zejména jednak v držení peněžních částek představujících výnosy z nedovoleného obchodu s omamnými látkami v jednom smluvním státě, a jednak ve směnění peněžních částek rovněž pocházejících z takového nedovoleného obchodu ve směnárnách v jiném smluvním státě nemohou být považována za „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody z důvodu pouhé skutečnosti, že příslušný vnitrostátní orgán zjistí, že uvedená skutková jednání jsou spojena tímž protiprávním úmyslem;

- uvedený vnitrostátní orgán je příslušný, aby posoudil, zda je míra totožnosti a spojitosti mezi všemi srovnávanými skutkovými okolnostmi taková, že je možné s ohledem na výše uvedené relevantní kritérium konstatovat, že se jedná o „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody.

Podpisy.